

LATVIJAS VALSTS PREZIDENTS

Rīgā

Nr.29

2011. gada 1.februārī

Latvijas Republikas
Saeimas priekšsēdētājam
Ļ.cien.Solvitai Āboltiņai

Ļoti cienījamā Saeimas priekšsēdētājas kundze!

Pagājušajā gadā apritēja divdesmit gadi kopš vēsturiskās 1990.gada 4.maija deklarācijas „Par Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanu” (turpmāk tekstā – 4.maija deklarācija) pieņemšanas, divdesmit gadi kopš esam atjaunojuši Latvijas Republikas valstisko neatkarību.

Ievērojot 4.maija deklarācijā nostiprināto Latvijas valsts nepārtrauktību jeb kontinuitāti kā Latvijas valsts oficiālo viedokli par to, ka 1918.gada 18.novembrī dibinātā Latvijas Republika ir turpinājusi nepārtraukti eksistēt, Latvijas Republika atjaunoja valsts pamatlikuma – Latvijas Republikas Satversmes un konstitucionālo orgānu darbību – arī Latvijas Republikas pilsoņu kopumu. Gan 1991.gada 15.oktobra Augstākās Padomes lēmuma "Par Latvijas Republikas pilsoņu tiesību atjaunošanu un naturalizācijas pamatnoteikumiem", gan 1994.gadā pieņemtā Pilsonības likuma mērķis bija nodrošināt Latvijas valsts nepārtrauktības principa ievērošanu attiecībā uz pilsoņu kopuma pēctecību.

Šobrīd, kad ir pagājuši vairāk nekā piecpadsmit gadi kopš Pilsonības likuma pieņemšanas, kad uzaugusi jauna paaudze, kas piedzima neatkarīgā Latvijas Republikā, kad Latvijas valsts ir kļuvusi par pasaulē ietekmīgāko valstu savienību un organizāciju dalībnieci, uzskatu, ka ir pienācis laiks Pilsonības likuma pilnveidošanai atbilstoši valsts ilgtermiņa interesēm.

Tagad lielākais uzdevums ir nodrošināt un veicināt Latvijas pilsoņu kopuma saglabāšanu, kuru vairs nespēj nodrošināt pašreizējā 1994.gadā pieņemtā Pilsonības likuma redakcija. Šī uzdevuma paveikšana, kuru iepriekš vairāku gadu garumā iekšpolitisku apsvērumu dēļ likumdevējs nespēja izdarīt, šobrīd ir Latvijas valsts interesēs vairāku zemāk norādīto iemeslu un apsvērumu dēļ.

Tāpēc esmu nolēmis iesniegt Latvijas Republikas Saeimai savu piedāvājumu par nepieciešamajiem grozījumiem spēkā esošajā Pilsonības likumā, kuru Valsts prezidenta kanceleja ir gatavojusi vairāku mēnešu garumā, gan apkopojot citu valstu pieredzi, gan konsultējoties ar tiesību ekspertiem un parlamentā pārstāvētajiem politiskajiem spēkiem. Daļa no šīm idejām ir ietverta nacionālās apvienības „Visu Latvijai! - Tēvzemei un Brīvībai/LNNK” deputātu iesniegtajā likumprojektā „Grozījumi Pilsonības likumā”, kura nodošanu komisijām, izšķiroties par nepieciešamību uzsākt diskusiju par dubultpilsonības jautājumu, 2011.gada 27.janvārī ir atbalstījusi 10.Saeima. Es apsveicu šo soli! Taču, iepazīstoties ar minētā likumprojekta saturu, jākonstatē, ka tas neaptver virkni svarīgus, ar dubultpilsonības aizlieguma apmēru saistītus jautājumus, tai skaitā jautājumu par Latvijas pilsoņu bērnu dubultpilsonību, ja viņi dzimuši jebkurā citā valstī un dzimšanas brīdī iegūst šīs citas valsts pilsonību. Tāpat minētais likumprojekts nerisina dubultpilsonības jautājumu attiecībā uz Latvijas pilsoņiem, kas jebkuras citas valsts pilsonību iegūst laulību rezultātā. Sprotot likumprojekta autoru vēlmi nostiprināt dubultpilsonības aizlieguma izņēmumus attiecībā uz Eiropas Savienības un Ziemeļatlantijas Līguma organizācijas dalībvalstīm un tām valstīm, kurās šobrīd mīt lielākās latviešu kopienas (Austrālija, Brazīlija), es tomēr atbalstu nepieciešamību nodrošināt iespēju saglabāt Latvijas pilsonību dubultpilsonības gadījumā visiem Latvijas pilsoņiem un viņu pēcnācējiem, neatkarīgi no viņu patstāvīgās dzīves vietas.

I Dubultpilsonības aizliegums

Pirmais jautājums, kura risināšanai es lūdzu Saeimas atbalstu, ir jautājums par Pilsonības likumā noteikto vispārējo dubultpilsonības aizliegumu.

Pirmkārt, vērtējot šobrīd spēkā esošo Pilsonības likuma Pārejas noteikumu 1.punkta prasību mūsdienu situācijā, ir jāatzīst, ka tā ir nesamērīga, netaisnīga un no valsts interešu viedokļa nav racionāli

pamatojama. Minētā prasība nosaka, ka Latvijas pilsoņi un viņu pēcnācēji, kuri laikā no 1940.gada 17.jūnija līdz 1990.gada 4.maijam, glābdamies no PSRS un Vācijas okupācijas režīma terora, ir atstājuši Latviju kā bēgļi, tikuši deportēti vai minēto iemeslu dēļ nav varējuši atgriezties Latvijā un šajā laikā naturalizējušies ārvalstīs, saglabā tiesības reģistrēties Iedzīvotāju reģistrā kā Latvijas pilsoņi un pēc reģistrācijas pilnā apjomā bauda pilsoņa tiesības un pilda pilsoņa pienākumus, ja reģistrācija notiek līdz 1995.gada 1.jūlijam. Ja šīs personas reģistrējas pēc 1995.gada 1.jūlija, tām jāatsakās no citas valsts pilsonības (pavalstniecības).

Lai arī daļa trimdā patvērumu un jaunās mājas atradušo Latvijas pilsoņu, kas to vēlējās, reģistrējās līdz 1995.gada 1.jūlijam, tomēr daļa to nepaguva. Viņu dubultpilsonība ir okupācijas sekas, un tāpēc būtu netaisnīgi liegt viņiem baudīt pilsoņa tiesības vai prasīt atteikties no otrās pilsonības. Turklāt nav taisnīgi liegt reģistrāciju arī tiem Latvijas pilsoņu pēcnācējiem, kuri līdz minētajam brīdim vēl bija nepilngadīgi vai piedzimuši vēlāk. Par šo netaisnīgo ierobežojumu trimdas tautieši ik reizi mani uzrunā kopīgu tikšanos laikā Latvijā un ārvalstīs.

Uzskatu, ka Pilsonības likuma Pārejas noteikumu 1.punkta 2.teikuma prasība mūsdienu situācijā nav vairs racionāli pamatojama un ir acīmredzami nesamērīga. Minētais jautājums izskatīts Satversmes tiesas 2010.gada 13.maija spriedumā lietā Nr.2009-94-01, atzīstot, ka korekcijas ir vienīgi likumdevēja kompetencē. Tādēļ lūdzu Saeimu atcelt termiņa ierobežojumu pilsoņu reģistrācijai (1995.gada 1.jūlijs), vienlaikus atstājot iespēju paturēt okupācijas periodā iegūto otro pilsonību. Atteikšanās no jebkādu termiņu noteikšanas attiecībā uz reģistrēšanos uzskatāma par loģisku paplašinājumu dubultpilsonības legalizēšanai. Visiem Latvijas pilsoņiem un viņu pēcnācējiem ir tiesības uz Latvijas pilsonību *ex lege*.

Sava viedokļa veidošanai esmu izmantojis Konstitucionālās politikas semināra „Bīriņi 2010” materiālos apkopotās tiesībzinātnieku (Egila Levita, Kristīnes Drēviņas u.c.) atziņas par dubultpilsonības jautājumu. Piekrītot Valsts prezidenta Konstitucionālo tiesību komisijas priekšsēdētāja Egila Levita viedoklim, es uzskatu, ka augstāk minētais ierobežojums ir īpaši nesamērīgs attiecībā uz tiem Latvijas pilsoņiem, kuri ir vēl kādas Eiropas Savienības, Ziemeļatlantijas līguma organizācijas (NATO) vai kādas citas valsts, kura neatzina Latvijas okupāciju, pilsoņi.

Savukārt, apskatot Pilsonības likumā noteikto vispārējo dubultpilsonības aizliegumu attiecībā uz pārējo Latvijas pilsoņu kopuma daļu, jāatzīst, ka tas neatbilst valsts interesēm no cita skatupunkta. Situācija 2011.gadā ir krasi atšķirīga no tās, kas bija 1919.gadā vai 1994.gadā. Kopš 2004.gada Latvija kā neatkarīga valsts ir pievienojusies Eiropas Savienībai un NATO, tādējādi izmainot arī vispārējo izpratni par valsts drošības un integritātes nodrošināšanai nepieciešamajiem ierobežojumiem. Ievērojams skaits Latvijas pilsoņu pēc valsts neatkarības atjaunošanas ir atstājuši Latvijas Republikas teritoriju un apmetušies uz pastāvīgu dzīvi ārzemēs. Īpaši izteikts tā saucamās ekonomiskās emigrācijas process bija saistīts ar Latvijas iestāšanos Eiropas Savienībā un tās garantēto pārvietošanās un darba spēka kustības brīvību baudīšanu, kā arī diemžēl ar Latvijas tautsaimniecības ekonomisko krīzi, ko pārdzīvojam kopš 2008.gada. Ja šādos apstākļos Latvijas pilsoņi vēlas paturēt Latvijas pilsonību, tad Latvijas valsts interesēs ir ne vien respektēt šādu vēlmi, bet visos valstij pieejamos veidos veicināt savu pilsoņu izvēli saglabāt saistību ar Latvijas valsti, nevis atteikties no Latvijas pilsoņiem, nerēķinoties ar viņu gribu un izvēli, kā to šobrīd paredz 1994.gadā pieņemtais Pilsonības likums. Domāju, ka neviens man nespēs sniegt jēlcādu racionālu argumentu, ko Latvijas valsts iegūst, zaudējot šos pilsoņus, kā arī ārzemēs un jauktās laulībās dzimušos bērnus.

Lai arī Eiropas Savienības dalībvalstu pilsonības jautājuma tiesiskais regulējums ir atšķirīgs, tomēr ir vērojama skaidri izteikta tendence, ka samazinās to valstu skaits, kuras paredz automātisku pilsonības zaudēšanu labprātīgas citas valsts pilsonības iegūšanas gadījumā. Protams, pirmkārt, ir vērojama tendence, ka dubultpilsonību atzīst tās valstis, kuras līdzīgi kā Latvija pēdējos gados, piedzīvojušas ievērojamu savu pilsoņu emigrāciju labāk nodrošinātas dzīves meklējumos.

Dubultpilsonība ir pieļauta lielākajā daļā Eiropas Savienības dalībvalstu: Lielbritānijā, Īrijā, Francijā, Luksemburgā, Beļģijā, Somijā, Zviedrijā, Polijā, Slovēnijā, Slovākijā, Grieķijā, Itālijā, Spānijā, Portugālē, Maltā, Kiprā, Ungārijā un Lietuvā, daļēji arī Vācijā. Dubultpilsonība Eiropas Savienības dalībvalstīs tiek pieļauta pilnā apmērā un ierobežotā apmērā, kā arī pastāv dubultpilsonības aizliegums vai aizliegums ar dažiem pieļaujamiem izņēmumiem. Kā viens no biežāk piemērotajiem ierobežojumiem ir prasība pēc otras pilsonības valsts akcepta dubultpilsonībai – vairākas valstis atzīst dubultpilsonību ar nosacījumu, ka arī otras pilsonības valstī dubultpilsonība ir atļauta. Ņemot vērā attiecīgās valsts vēsturiskos un politiskos apstākļus, vērojami arī īpaši nosacījumi

attiecībā uz konkrētām valstīm vai valstu savienībām. Tā piemēram, Spānijas pilsonim vienlaicīgi var būt divas vai vairākas Latīņamerikas valstu pilsonības, savukārt Vācijā dubultpilsonību var saglabāt Eiropas Savienības pilsoņi, ja arī izcelsmes valsts piedāvā tādas pašas tiesības Vācijas pilsoņiem. Lietuvā divas pilsonības iespējamās etniskajiem lietuviešiem, kas bijuši pilsoņi pirms okupācijas.

Šobrīd Latvijas Republikas Pilsonības likuma 9.panta pirmā daļa paredz, ka personai, kura tiek uzņemta Latvijas pilsonībā, nedrīkst izveidoties dubulta pilsonība. Problēmas būtība ir nevis tā, ka daudzi attiecīgo dalībvalstu pilsoņi gribēs iegūt Latvijas pilsonību, paturot savu līdzšinējo pilsonību, bet gan tā, ka Latvijas pilsoņi, kas Eiropas integrācijas un globalizācijas procesā atstāj Latviju, iegūst ārvalsts pilsonību un ir spiesti pret savu gribu zaudēt Latvijas pilsonību. Cilvēku mobilitāte ir daudzkārt pieaugusi, cilvēki savas dzīves gaitā var zināmu posmu pavadīt citās valstīs, tad atkal atgriezties, vai dzīvot vienā valstī un strādāt citā. Atņemt personai pilsonību pret personas gribu vairs nav samērīgi, vismaz attiecībā ar valstīm, ar kurām valsts ir iesaistījies ciešā politiskā, ekonomiskā un militārā integrācijā. Arī Eiropas Padome, ņemot vērā objektīvu un subjektīvu apstākļu rezultātā daudzkārt intensīvāko migrāciju, cilvēka globalizētos kontaktus, uzskata, ka dubultpilsonība atspoguļo individuālās cilvēka biogrāfijas un nav iemesla pret cilvēka gribu liegt viņam turpināt uzturēt pilsonības saites ar savu līdzšinējās pilsonības valsti.

Tāpēc es ierosinu veikt grozījumus Pilsonības likumā attiecībā uz ārpus Latvijas dzimušo Latvijas pilsoņu bērnu pilsonības noteikšanu, kā arī atteikties no dubultpilsonības ierobežojumiem attiecībā uz ES, NATO un Eiropas Brīvās Tirdzniecības Asociācijas dalībvalstu pilsoņiem, un, balstoties uz abpusējības principu, attiecībā uz valstīm, ar kurām Latvija noslēgusi līgumus (ja otra valsts piedāvā tādas pašas tiesības Latvijas pilsoņiem).

Ievērojot minēto, būtu nepieciešams izdarīt šādus grozījumus Pilsonības likumā:

- 1) Izteikt 2.panta 1.punktu šādā redakcijā:
„1) personas, kuras bija Latvijas pilsoņi 1940.gada 17.jūnijā, kā arī šo personu pēcnācēji;”
- 2) Izteikt 9.panta pirmo daļu šādā redakcijā:
”(1) Personām, kuras uzņem Latvijas pilsonībā, nevar izveidoties dubultā pilsonība, izņemot:

1) bērnus, kuriem viens vai abi vecāki ir Latvijas pilsoņi un kuri dzimuši ārpus Latvijas, un kuri ar dzimšanas brīdi, pamatojoties uz likumu (ex lege), iegūst citas valsts pilsonību (pavalstniecību);

2) personas, kuras bija Latvijas pilsoņi 1940.gada 17.jūnijā un kuras laikā no 1940.gada 17.jūnija līdz 1990.gada 4.maijam, glābdamies no PSRS un Vācijas okupācijas režīma terora, ir atstājuši Latviju kā bēgļi, tikuši deportēti vai minēto iemeslu dēļ nav varējuši atgriezties Latvijā un šajā laikā naturalizējušies ārvalstīs, un šo personu pēcnācēji;

3) personas, kurām ir Eiropas Savienības dalībvalsts un Eiropas Brīvās Tirdzniecības Asociācijas dalībvalsts pilsonība vai Ziemeļatlantijas līguma organizācijas (NATO) dalībvalsts pilsonība, vai tādas valsts pilsonība, ar kuru Latvijas Republika noslēgusi divpusēju starpvalstu līgumu par dubultpilsonības atzīšanu;

4) personas, kuras citas valsts pilsonību (pavalstniecību), pamatojoties uz likumu (ex lege), iegūst laulību rezultātā.”

3) Izteikt Pārejas noteikumu 1.punktu šādā redakcijā:

„1. Latvijas pilsoņi un viņu pēcnācēji, kuri laikā no 1940.gada 17.jūnija līdz 1990.gada 4.maijam, glābdamies no PSRS un Vācijas okupācijas režīma terora, ir atstājuši Latviju kā bēgļi, tikuši deportēti vai minēto iemeslu dēļ nav varējuši atgriezties Latvijā un šajā laikā naturalizējušies ārvalstīs, saglabā tiesības reģistrēties Iedzīvotāju reģistrā kā Latvijas pilsoņi un pēc reģistrācijas pilnā apjomā bauda pilsoņa tiesības un pilda pilsoņa pienākumus.”

Attiecīgi Pilsonības likuma 24.panta pirmās daļas 1.punktu jāaskaņo ar 9.pantā noteikto un jānosaka šādā redakcijā, tādējādi paredzot izņēmumus attiecībā uz personām, kuras drīkst saglabāt dubultpilsonību kā izņēmumu:

„1) ieguvusi citas valsts pilsonību (pavalstniecību), neiesniedzot iesniegumu par atteikšanos no Latvijas pilsonības, izņemot šā likuma 9.panta pirmajā daļā minētos gadījumus;”

Īpaši svarīgs ir bērna dubultpilsonības jautājums. 1994.gadā pieņemtais Pilsonības likums paredz, ka Latvijas pilsonību nevar iegūt, ja persona ir citas valsts pilsonis, izņemot Pārejas noteikumos minēto situāciju. Bet tas neizslēdz iespēju iegūt dubultpilsonību dzimšanas brīdī. Dubultā pilsonība visbiežāk rodas, ja vienlaicīgi tiek piemēroti *jus soli* un *jus sanguinis* principi. Personu brīva kustība Eiropas Savienībā, bērnu dzimšana Latvijas pilsoņiem ārvalstīs, kurās bērns automātiski iegūst šīs valsts pilsonību, saasina ar dubultpilsonību saistītās problēmas.

Lai sakārtotu bērna dubultpilsonības jautājumu atbilstoši mūsdienu tiesiskajai domai, nepieciešams izdarīt grozījumus Pilsonības likuma 2., 3. un 15.pantā.

Pilsonības likuma 2.pants nosaka, ka bērni, kuru abi vecāki ir Latvijas pilsoņi, neatkarīgi no dzimšanas vietas ir Latvijas pilsoņi. Likuma 3.pants regulē bērna tiesības iegūt Latvijas pilsonību, ja viens no vecākiem nav Latvijas pilsonis, nosakot, ka, ja tikai viens no vecākiem ir Latvijas pilsonis un vecāki pastāvīgi dzīvo ārpus Latvijas, bērna pilsonību vecāki nosaka savstarpēji vienojoties. Mani priekšlikumi paredz Latvijas pilsonību jebkuram bērnam, ja viens no vecākiem ir Latvijas pilsonis. Pēc būtības tas attiektos uz bērniem, kuri dzimuši ārpus Latvijas, kuriem viens no vecākiem ir ārvalstnieks un kuriem vecāki negrib vai nespēj vienoties, ka bērnam ir piešķirama Latvijas pilsonība. Ar grozījumiem likumā tiktu panākts, ka jebkurš Latvijas pilsoņa bērns ar dzimšanu iegūst Latvijas pilsonību, neatkarīgi no piedzimšanas valsts un vecāku dzīves vietas, tādā veidā novēršot Latvijas pilsonības saiknes pazaudēšanu jaukto laulību rezultātā. Latvijas pilsoņa un ārvalstnieka jauktajā laulībā dzimis bērns iegūtu Latvijas pilsonību. Tāpat problēmas rodas, ja valsts, kurā piedzimuši Latvijas pilsoņu bērni, piešķir pilsonību pēc tā sauktā *jus soli* (dzimšanas vai dzīves vietas) principa, jo tad viņi kļūst par dubultpilsoņiem.

Ievērojot minēto, būtu nepieciešams izteikt Pilsonības likuma 3.pantu šādā redakcijā:

„3.pants. Bērna pilsonība, ja viens no viņa vecākiem ir Latvijas pilsonis

(1) Ja bērna dzimšanas brīdī viens no vecākiem ir Latvijas pilsonis, bet otrs – ārvalstnieks vai bezvalstnieks, tad bērns ir Latvijas pilsonis.

(2) Ja bērnam dzimšanas brīdī izveidojas dubulta pilsonība, tad atteikšanās no Latvijas pilsonības, ja vecāki to vēlas, notiek vispārējā kārtībā. Bērna vārdā pieteikumu par bērna atteikšanos no Latvijas pilsonības iesniedz abi viņa vecāki. Ja bērns pieteikuma iesniegšanas brīdī ir sasniedzis 15 gadu vecumu, nepieciešama bērna piekrišana.,,

Izteikt 2.panta 5.punktu šādā redakcijā:

„5) bērni, kuriem viņu dzimšanas brīdī viens vai abi vecāki ir Latvijas pilsoņi.”

Attiecīgi nepieciešams izdarīt grozījumus arī Pilsonības likuma 2.pantā, ar kuriem normatīvo regulējumu attiecībā uz adoptētiem bērniem

pielīdzinātu normatīvajam regulējumam attiecībā uz laulībā dzimušajiem bērniem atbilstoši adopcijas mūsdienīgam regulējumam.

Papildināt 2.pantu ar 6.punktu šādā redakcijā:

„6) bērni, kuriem viņu adopcijas brīdī viens vai abi adoptētāji ir Latvijas pilsoņi.”

Izslēgt 15.panta trešo daļu.

II Latvijā dzimušo bērnu reģistrācija par Latvijas pilsoņiem

Otrs jautājums, kurā es lūdzu Saeimas atbalstu, ir jautājums par Latvijā dzimušo bērnu reģistrāciju par Latvijas pilsoņiem. Apvienoto Nāciju Organizācijas Konvencijas par bērna tiesībām, kurai 1991.gadā pievienojās Latvijas Republika, 7.pants nosaka bērna tiesības uz pilsonības iegūšanu kopš piedzimšanas brīža. Konvencijas dalībvalstīm ir pienākums šo tiesību realizēšanu nodrošināt ar savu nacionālo likumdošanu. Šobrīd Pilsonības likuma 3.¹pants paredz, ka pēc 1991.gada 21.augusta Latvijā dzimuša bezvalstnieku vai nepilsoņu bērna atzīšanai par Latvijas pilsoni nepieciešams iesniegt iesniegumu par pilsonības iegūšanu. Tādējādi likumdevējs ir izšķīries par šo bērnu tiesībām saņemt Latvijas Republikas pilsonību, taču šo tiesību īstenošanā bērni ir pilnībā atkarīgi no savu vecāku uzņēmības nokārtot nepieciešamās formalitātes. Uzskatu, ka, ja reiz šiem bērniem ir likumā nostiprinātas tiesības uz pilsonības iegūšanu, nav pamatota prasība uzlikt papildus pienākumus Latvijā dzimuša bezvalstnieku vai nepilsoņu bērna atzīšanai par Latvijas pilsoni. Tādēļ, manuprāt, nepieciešams izdarīt grozījumus Pilsonības likuma 3.¹pantā, aizstājot pienākumu iesniegt iesniegumu par pilsonības iegūšanu ar tiesībām atteikties no pilsonības Ministru kabineta noteiktā kārtībā.

1. Ievērojot minēto, būtu nepieciešams izteikt Pilsonības likuma 3.¹panta otrās daļas pirmo teikumu šādā redakcijā:

„(2) Līdz brīdim, kad bērns sasniedz 15 gadu vecumu, iesniegumu par atteikšanos no pilsonības ir tiesīgi iesniegt:”

2. Izteikt likuma 3.¹panta trešās daļas pirmo teikumu šādā redakcijā:

„(3) Ja personas, kurām ir tiesības iesniegt iesniegumu par atteikšanos no bērna Latvijas pilsonības, to ir izdarījušas, nepilngadīgajam, sasniedzot 15 gadu vecumu, ir saglabātas tiesības iegūt Latvijas pilsonību šajā pantā noteiktajā kārtībā, iesniedzot vienu no šādiem dokumentiem:”

3. Izteikt likuma 3.¹ panta ceturto daļu šādā redakcijā:
„(4) Personas, kurām ir tiesības iesniegt iesniegumu par atteikšanos no bērna Latvijas pilsonības, iesniedz to Ministru kabineta noteiktajā kārtībā un formā.”
4. Izteikt likuma 3.¹ panta piekto daļu šādā redakcijā:
„(5) Šā panta trešajā daļā paredzētās iespējas pilsonības iegūšanai persona var izmantot līdz 18 gadu vecuma sasniegšanai.”

Balstoties uz augstāk izklāstīto un, izmantojot savas Satversmes 47.pantā noteiktās tiesības, es ierosinu pieņemt augstāk minētos grozījumus Pilsonības likumā.

Cieņā,

Valdis Zatlers